

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 40, 2014

Nummer 40, 2014

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3349](#) 21-11-2014

X/Stichting Autoriteit Financiële Markten

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:3240](#) 14-11-2014

Allianz Belgium N.V./X

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:2628](#) 05-09-2014

Hezemans/Tulip Air Lease

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4750](#) 18-11-2014

Damen q.q./bestuurder NJF54 B.V.

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4748](#) 18-11-2014

Hado

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4442](#) 30-10-2014

Hydrodent

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4481](#) 30-10-2014

bestuurder Depron

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:8260](#) 28-10-2014

appellanten/geïntimeerde

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4431](#) 24-10-2014

In den Eng

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4392](#) 23-10-2014

MentaVitalis

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4203](#) 13-10-2014

Reef Hout

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:3201](#) 08-07-2014

Qmulus

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:9330](#) 12-11-2014

X/Snel Tot Ziens Postduivenhoudersvereniging

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:9372](#) 12-11-2014

X/Y c.s.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:9130](#) 12-11-2014

Duymel

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2014:7187](#) 05-11-2014

Le Roux/Impala

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:9329](#) 29-10-2014

X/NWB en Y

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2014:7689](#) 22-10-2014

VEB/voormalig Landis-topmannen

Uitspraken zonder ECLI

[Gerechtshof Amsterdam](#) 27-10-2014

Prandina

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

X/Stichting Autoriteit Financiële Markten

Onrechtmatige daad toezichthouder AFM? Aangevoerd wordt in cassatie dat de AFM DSB indirect had moeten verbieden om nog langer het product deposito met achterstelling te voeren zonder voorafgaand inlichtingen over de zorgwekkende situatie bij DSB te verstrekken. De Hoge Raad benadrukt onder verwijzing naar Vie d'Or dat de toezichthouder een aanzienlijke beleids- en beoordelingsvrijheid toekomt en dat de rechter de invulling daarvan terughoudend dient te toetsen. Verder overweegt de Hoge Raad dat het belang van eiseres bij het verkrijgen van informatie over de situatie waarin DSB zich bevond ten tijde van het sluiten van de deposito-overeenkomst in juni 2008 moet worden meegewogen, maar dat uiteindelijk het risico van het aldus in gevaar brengen van het voortbestaan van DSB zwaarder weegt, aangezien vele anderen ernstig in hun belangen zouden worden getroffen indien dit risico zich zou realiseren. De Hoge Raad wijst de klachten af.

Eiseres heeft in juni 2008 een deposito-overeenkomst gesloten met DSB Bank N.V. ('DSB') op grond waarvan de vordering van eiser tot terugbetaling van het door haar gestorte bedrag van € 500.000 is achtergesteld bij de vorderingen van de overige concurrente crediteuren van DSB. Na de faillietverklaring van DSB spreken eisers de toezichthouder, Stichting Autoriteit Financiële Markten ('AFM'), aan op grond van onrechtmatige daad. Het geding in cassatie ziet op een in hoger beroep vernietigd tussenvonnissen van de rechtbank, waarin de aansprakelijkheid van AFM was aangenomen. In het midden blijft derhalve welke schade eiseres heeft geleden en of er een voldoende causaal verband bestaat.

In cassatie komt eiseres op tegen het oordeel van het hof (i) dat, wat betreft de informatievoorziening van DSB met betrekking tot deposito's met achterstelling, er eind 2007 en in de eerste helft van 2008 geen sprake was van een onmiskenbare overtreding van het

bepaalde in de artikelen 4:19 en 4:20 Wft, en (ii) dat de AFM niet onrechtmatig zou hebben gehandeld, indien zij na een onderzoek in de loop van 2008 met betrekking tot de deposito's met achterstelling ervan zou hebben afgezien om DSB te verplichten om in het kader van de informatieverstrekking aan potentiële depositohouders concrete mededelingen te doen over haar bestuurlijke en financiële situatie. Het middel betoogt dat de AFM DSB indirect had moeten verbieden om nog langer het product deposito met achterstelling te voeren zonder voorafgaand inlichtingen over de zorgwekkende situatie bij DSB te verstrekken. De conclusie van de A-G strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

Bij de beoordeling van de genoemde klachten (die in omgekeerde volgorde in het arrest aan de orde komen) haakt de Hoge Raad, in navolging van het hof, aan bij HR 13 oktober 2006, ECLI:NL:HR:2006:AW2077, NJ 2008/527 (*Vie d'Or*), waaruit – zeer kort gezegd – volgt dat de toezichthouder een aanzienlijke beleids- en beoordelingsvrijheid toekomt en dat de rechter de invulling daarvan terughoudend dient te toetsen. Verder acht de Hoge Raad het oordeel van het hof juist dat het belang van eiseres bij het verkrijgen van informatie over de situatie waarin DSB zich bevond ten tijde van het sluiten van de deposito-overeenkomst in juni 2008 moet worden meegewogen, maar dat uiteindelijk het risico van het aldus in gevaar brengen van het voortbestaan van DSB zwaarder weegt, aangezien vele anderen ernstig in hun belangen zouden worden getroffen indien dit risico zich zou realiseren. Hierbij speelt, aldus de Hoge Raad, onder meer mee dat in cassatie niet is bestreden dat het faillissement van DSB toen nog niet (direct) in zicht was.

Ten aanzien van de eerste klacht (die als tweede aan de orde komt) overweegt de Hoge Raad, in navolging van het hof, dat de door eiseres aangehaalde artikelen 4:19 en 4:20 Wft zich niet richten tot AFM, maar normen bevatten waaraan de aanbieder van financiële producten (i.c. DSB) jegens de consument of de cliënt moet voldoen. Dat neemt niet weg dat een schending van die normen een rol kan spelen bij de beantwoording van de vraag of AFM als toezichthouder onrechtmatig handelt ten opzichte van een consument of cliënt. Door te oordelen dat geen sprake was van een onmiskenbare overtreding van het bepaalde in de artikelen 4:19 en 4:20 Wft, heeft het hof het voorgaande erkend en de in het onderhavige geval toepasselijke maatstaf van een behoorlijk en zorgvuldig toezicht juist toegepast. De ernst van een overtreding door de aan toezicht onderworpen van voorschriften op de naleving waarvan een toezichthouder dient toe te zien, kan een relevante omstandigheid vormen in het kader van de beantwoording van de vraag of een toezichthouder ten opzichte van derden onrechtmatig heeft gehandeld. Het hof heeft daarbij, volgens de Hoge Raad, terecht niet over het hoofd gezien dat ook andere omstandigheden daarbij in ogenschouw dienen te worden genomen.

De twee genoemde klachten falen. De overige cassatieklachten doet de Hoge Raad af met

toepassing van artikel 81 lid 1 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3349

Zaaknummer: 13/03364

Rechters: E.J. Numann, A.M.J. van Buchem-Spapens, C.E. Drion, M.V. Polak en T.H. den Tanja-van Broek

Advocaten: J. van der Beek en J.W.H. van Wijk

Wetsartikelen: 6:162 BW, 4:19 Wft en 4:20 Wft

RECHTSPRAAK

Hado

Voormalig bestuurder van vennootschap is eveneens voormalig bestuurder van stichting, welke stichting enig aandeelhoudster is van die vennootschap. De stichting is medebeleidsbepaler bij de vennootschap geweest omdat het omleiden van aan de vennootschap toekomende gelden via haar bankrekening valt te beschouwen als het uitoefenen van bestuursmacht, zodat de stichting op de voet van artikel 2:248 lid 7 BW mede onderworpen is aan de aansprakelijkheidsregel van dat artikel. Op grond van schending door de stichting van haar boekhoudplicht (art. 2:10 BW) wordt onweerlegbaar vermoed dat zij als feitelijk beleidsbepaler haar taak onbehoorlijk heeft vervuld.

Limbra sloopwerken B.V. ('Limbra') is in december 2007 gefailleerd, met benoeming van mr. Te Biesebeek tot curator. Stichting Hado ('Hado') was enig aandeelhoudster van Limbra en is in november 2009 in staat van faillissement verklaard, met benoeming van mr. Schalken tot curator. Gedurende circa 19 jaar was de bestuurder van Limbra tevens voorzitter van het bestuur van Hado. Sinds juni 2007 vervulde hij binnen het bestuur van Hado de rol van secretaris en penningmeester

Begin 2007 wordt beslag gelegd op de enige rekening van Limbra. Sindsdien voldoen de debiteuren van Limbra – op verzoek van de bestuurder van Limbra – hun facturen op de bankrekening van Hado. De op die bankrekening ontvangen gelden worden niet aan Limbra doorbetaald. Hoewel de door Hado goedgekeurde jaarstukken van Limbra materiële vaste activa tot een bedrag van € 247.053 vermelden, heeft mr. Te Biesebeek na faillissement (behoudens een graafmachine) geen materiële activa aangetroffen.

In eerste aanleg wordt Hado – voorafgaand aan haar faillissement – door mr. Te Biesebeek c.s. in rechte betrokken, waarbij (onder meer) wordt gevorderd: een verklaring voor recht dat Hado als medebeleidsbepaler van Limbra aansprakelijk is voor alle schulden inclusief de

faillissements-afwikkelingskosten van Limbra.

De rechtbank oordeelde – zakelijk weergegeven – dat Hado in 2007 medebeleidsbepaler bij Limbra is geweest, doordat zij aan Limbra toekomende gelden via haar bankrekening heeft laten lopen en dat zij als zodanig via artikel 2:248 lid 7 BW mede onderworpen is aan de aansprakelijkheidsregel van dat artikel. Voorts heeft de rechtbank geoordeeld dat Limbra in 2007 niet voldaan heeft aan haar verplichtingen voortvloeiend uit artikel 2:10 BW door haar vermogenstoestand niet goed te administreren. Volgens de rechtbank heeft Hado als medebeleidsbepaler bij Limbra daarmee haar taak onbehoorlijk vervuld.

Mr. Schalken stelt in hoger beroep onder meer dat Hado niet als medebeleidsbepaler in de zin van artikel 2:248 lid 7 BW moet worden gekwalificeerd; het enkele feit dat de bestuurder van Limbra ook bestuurder/penningmeester van Hado was en daarmee de mogelijkheid had om van de rekening gebruik te maken kan niet tot die conclusie leiden, aldus mr. Schalken.

Het hof stelt voorop dat ingevolge artikel 2:248 BW iedere bestuurder jegens de boedel hoofdelijk aansprakelijk is voor het tekort indien het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. Artikel 2:248 lid 7 BW bepaalt dat met een bestuurder gelijk wordt gesteld degene die het beleid van de vennootschap heeft bepaald of mede heeft bepaald als ware hij bestuurder. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat, wil er sprake zijn van een beleidsbepaler als ware hij bestuurder, er enerzijds een directe bemoeienis met het bestuur moet zijn en anderzijds een feitelijke terzijdestelling van het formele bestuur. Daarbij dient het vereiste van terzijdestelling niet letterlijk genomen te worden. Het gaat erom dat de feitelijk beleidsbepaler rechtstreekse bemoeienis heeft en zodoende de bestuursmacht aan zich trekt.

Volgens het hof heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het omleiden van het betalingsverkeer valt te beschouwen als het bestieren van het financiële reilen en zeilen van Limbra en derhalve het uitoefenen van bestuursmacht. Dat de persoon in zijn hoedanigheid van bestuurder van Limbra daarbij niet terzijde werd geschoven kan daaraan niet afdoen. De bestuurder van Limbra kon slechts in de hoedanigheid van bestuurder van Hado gebruikmaken van de bankrekening van Hado en dat gebruikmaken moet worden beschouwd als eigen feitelijke gedraging van Hado. Aldus heeft Hado bestuursmacht aan zich getrokken.

Het verweer van mr. Schalken dat de onbehoorlijke taakvervulling geen belangrijke oorzaak is van het faillissement van Limbra faalt, aangezien geen grieven zijn gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat sprake is van onbehoorlijke taakvervulling wegens het schenden van de boekhoudplicht (art. 2:10 BW) en dat op grond van die schending onweerlegbaar wordt vermoed dat Hado als feitelijk beleidsbepaler haar taak onbehoorlijk heeft vervuld.

Ook het beroep van mr. Schalken op matiging van het bedrag waarvoor Hado als medebeleidsbepaler aansprakelijk moet worden gehouden, wordt gepasseerd. Weliswaar is het betalingsverkeer maar korte tijd omgeleid, maar de onbehoorlijke taakvervulling die wordt vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement te zijn geweest, is niet (uitsluitend) gelegen in het omleiden van het betalingsverkeer, maar in het niet-voldoen aan de boekhoudplicht.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4748

Zaaknummer: HD 200.048.471_02

Wetsartikelen: 2:248 lid 7 BW en 2:10 BW

RECHTSPRAAK

Damen q.q./bestuurder NJF54 B.V.

Bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW. De bestuurder weerlegt het vermoeden dat zijn kennelijk onbehoorlijke taakuitoefening een belangrijke oorzaak was van het faillissement. Aan het bestaan van de andere belangrijke oorzaak, de instroom van goedkopere arbeidskrachten uit Oost-Europa, doet niet af dat de vennootschap met een andere hoofdactiviteit nadien nog een (kleine) omzet heeft kunnen genereren. Curator slaagt er niet in aannemelijk te maken dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur tóch een belangrijke oorzaak voor het faillissement is geweest. De curator voert nog aan dat de rechtbank de curator niet in de gelegenheid heeft gesteld om, na het weerleggen van het vermoeden door de bestuurder, aannemelijk te maken dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur van de bestuurder mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest (HR 30 november 2007, NJ 2008/91 (Blue Tomato)). Het hof geeft de curator daarin gelijk, maar overweegt dat de curator daartoe in hoger beroep voldoende gelegenheid heeft, zodat dit niet hoeft te leiden tot de vernietiging van de uitspraak van de rechtbank.

In het faillissement van NJF54 B.V. komt vast te staan dat niet is voldaan aan artikel 2:10 (boekhoudplicht) en 2:394 (publicatieplicht) BW. De curator spreekt de bestuurder van NJF54 B.V. aan op grond van artikel 2:248 BW voor het faillissementstekort. De binnen NJF54 B.V. gedreven onderneming was voorheen gericht op het opruimen van bouwplaatsen, maar is een aantal jaar vóór faillissement toegespitst op glazenwasserswerk. Als gevolg van de toestroom van goedkopere arbeidskrachten uit Oost-Europa was de eerste hoofdactiviteit niet langer rendabel. De laatste jaren was de bestuurder de enige werknemer van NJF54 B.V.

Wegens schending van artikel 2:10 en 2:394 BW staat het kennelijk onbehoorlijk bestuur van

de bestuurder vast en wordt dat kennelijk onbehoorlijk bestuur vermoed een belangrijke oorzaak van het faillissement te zijn geweest. De rechtbank wijst de vordering van de curator echter af, omdat de bestuurder naar haar oordeel is geslaagd het genoemde vermoeden te ontzenuwen door (onder meer) te wijzen op de toestroom van goedkopere arbeidskrachten.

In hoger beroep formuleert de curator twee grieven, waarvan één is gericht tegen het oordeel dat de bestuurder is geslaagd het vermoeden te ontzenuwen dat zijn onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak was van het faillissement. Die grief wordt door het hof afgewezen; de bestuurder heeft naar haar oordeel voldoende aannemelijk gemaakt dat de instroom van arbeidskrachten uit Oost-Europa en het daarmee gepaard gaande omzetverlies een belangrijke – van buiten komende – oorzaak van het faillissement was.

De tweede grief ziet op het feit dat de rechtbank de curator niet in de gelegenheid heeft gesteld om, na het weerleggen door het vermoeden door de bestuurder, aannemelijk te maken dat het kennelijk onbehoorlijk bestuur van de bestuurder mede een belangrijke oorzaak van het faillissement is geweest. De curator wijst daarbij op HR 30 november 2007, *NJ* 2008/91 (*Blue Tomato*). Het hof geeft de curator daarin gelijk, maar overweegt dat de curator daartoe in hoger beroep voldoende gelegenheid heeft, zodat dit niet hoeft te leiden tot de vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Het hof acht vervolgens de in dat kader door de curator aangevoerde feiten onvoldoende gemotiveerd om het vereiste causale verband tussen het kennelijk onbehoorlijke bestuur en het faillissement van NJF54 B.V. aan te nemen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-11-2014

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4750

Zaaknummer: HD 200.077.664_01

Wetsartikelen: 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Allianz Belgium N.V./X

Bestuurdersaansprakelijkheid vanwege verhaalsfrustratie. Centraal staan de vragen wanneer de verjaringstermijn ex artikel 3:310 lid 1 BW is gestart en of die termijn is gestuit door een eerder ingestelde – maar vóór het vonnis doorgehaalde – bodemprocedure. Wat betreft de volgende vraag, of aan de doorgehaalde bodemprocedure (voortdurende) stuitende werking toekomt, is beslissend, aldus de Hoge Raad, of dat geding, zonder toewijzing van de ingestelde eis, is geëindigd. Het 'op andere wijze' eindigen van de procedure in de zin van artikel 3:316 lid 2 BW wordt niet bewerkstelligd door een enkele doorhaling op de rol. Indien partijen de rechtsgevolgen van het royement niet bij overeenkomst hebben geregeld, staat het royement op zichzelf dus niet eraan in de weg dat de stuiting, aangevangen door het instellen van een eis in rechte, voorshands voor onbepaalde tijd doorloopt.

GS Verzekeringen B.V. ('GS') zou op basis van een volmacht en agentuurovereenkomst voor Allianz Belgium N.V. ('Allianz') premiegelden incasseren, maar heeft nagelaten die gelden aan Allianz te voldoen. Allianz constateert dat bij GS gelden zijn weggesluisd en spreekt de bestuurder van GS ('X') in 2009 aan wegens verhaalsfrustratie. X beroept zich op verjaring ex artikel 3:310 lid 1 BW, omdat Allianz al in 1997/1998 van de wegsluizingen op de hoogte was. Allianz is in 1998 al een bodemprocedure gestart tegen X, maar die procedure is doorgehaald zonder vonnis. In de periode tot 2009 zijn er tussen Allianz en GS diverse arbitrageprocedures gevoerd, waarin GS is veroordeeld tot het vergoeden van schade.

Het hof heeft het beroep van X op verjaring gehonoreerd.

Naar vaste rechtspraak moet de eis van artikel 3:310 lid 1 BW dat de benadeelde bekend is geworden met zowel de schade als de daarvoor aansprakelijke persoon aldus worden opgevat

dat het hier gaat om een daadwerkelijke bekendheid, zodat het enkele vermoeden van het bestaan van schade niet volstaat. Deze verjaringstermijn begint pas te lopen op de dag na die waarop de benadeelde daadwerkelijk in staat is een rechtsvordering tot vergoeding van de door hem geleden schade in te stellen. Daarvan zal sprake zijn als de benadeelde voldoende zekerheid – die niet een absolute zekerheid hoeft te zijn – heeft verkregen dat de schade is veroorzaakt door tekortschietend of foutief handelen van de betrokken persoon. Het antwoord op de vraag op welk tijdstip de verjaringstermijn is gaan lopen, is afhankelijk van alle ter zake dienende omstandigheden. (HR 9 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BJ4850, *NJ* 2012/193 en HR 9 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM1688, *NJ* 2012/194). Daarnaast geldt niet de eis dat (reeds duidelijk is dat) de in te stellen vordering ‘voor toewijzing vatbaar is’. De omstandigheid dat, vanwege het verweer van de aangesproken partij, met het oog op toewijzing van de vordering rechterlijke (deel)beslissingen ten aanzien van onderscheiden elementen daarvan nodig zijn – in dezelfde procedure dan wel in een daarmee samenhangende andere procedure, zoals over de vraag of GS wanprestatie had gepleegd – en dat die (deel)beslissingen nog niet zijn verkregen, hoeft niet eraan in de weg te staan dat de benadeelde voldoende zekerheid heeft verkregen als hiervoor omschreven. Het hof heeft derhalve een juiste maatstaf aangelegd.

Echter, enkel Allianz’s bekendheid met de wegsluitingen maakt niet dat zij (voldoende) bekend is met schade, in die zin dat de verjaringstermijn daarmee is gaan lopen. Immers, die wegsluitingen brengen niet zonder meer mee dat vaststaat dat GS geen verhaal zou bieden. Het hof heeft zijn oordeel daarom onvoldoende gemotiveerd.

Wat betreft de volgende vraag, of aan de doorgehaalde bodemprocedure (voortdurende) stuitende werking toekomt, is beslissend, aldus de Hoge Raad, of dat geding, zonder toewijzing van de ingestelde eis, is geëindigd. Het 'op andere wijze' eindigen van de procedure in de zin van artikel 3:316 lid 2 BW wordt niet bewerkstelligd door een enkele doorhaling op de rol. Artikel 246 lid 2 Rv bepaalt immers dat de enkele doorhaling op de rol geen rechtsgevolgen heeft; het voegt daaraan toe dat partijen de rechtsgevolgen bij overeenkomst kunnen bepalen. Indien partijen de rechtsgevolgen van het royement niet bij overeenkomst hebben geregeld, staat het royement op zichzelf dus niet eraan in de weg dat de stuiting, aangevangen door het instellen van een eis in rechte, voorshands voor onbepaalde tijd doorloopt. Behalve ingevolge de in de wet voorziene mogelijkheid van een regeling tussen partijen, dient te worden aangenomen dat eveneens geen sprake meer is van stuitende werking wanneer de gerechtigde afstand heeft gedaan van zijn recht om de procedure na royement te hervatten, of wanneer de schuldenaar op grond van de omstandigheden van het geval erop mocht vertrouwen dat de bewuste procedure niet meer hervat zou worden. Uit het voorgaande volgt dat het hof zijn bestreden oordeel ten onrechte erop heeft gebaseerd dat de in de eerdere bodemprocedure door Allianz ingestelde eis niet tot toewijzing heeft geleid en niet gesteld of

gebleken is dat die eis alsnog tot toewijzing kan leiden.

Ten slotte acht de Hoge Raad het oordeel van het hof dat X niet meer behoefde te verwachten dat de geroyeerde procedure niet meer zou worden opgebracht onvoldoende gemotiveerd. De daartoe door het hof in aanmerking genomen omstandigheden zijn daartoe onvoldoende.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-11-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:3240

Zaaknummer: 13/02499

Rechters: F.B. Bakels, A.M.J. van Buchem-Spapens, C.A. Streefkerk, C.E. Drion en G. Snijders

Advocaten: J. de Bie Leuveling Tjeenk en J.H.M. van Swaaij

Wetsartikelen: 3:310 lid 1 BW en 3:316 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

X/Y c.s.

Gevorderd is de vernietiging van een besluit dat strekt tot een aandelenoverdracht. Deze vordering is gebaseerd op de schending van een statutaire bepaling en vermeend tegenstrijdig belang. Subsidiair wordt schadevergoeding gevorderd op grond van bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:9 en 6:162 BW. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een schending van de statutaire bepalingen, noch van een tegenstrijdig belang. Omdat geen sprake is van een schending van een in de statuten neergelegde bepaling, wordt ook de vordering van bestuurdersaansprakelijkheid afgewezen. De vorderingen worden derhalve afgewezen.

In de onderhavige zaak vordert X vernietiging van het besluit waarmee in mei 2007 door Y1 BV alle aandelen in de betrokken vennootschap zijn overgedragen aan Y2. Subsidiair vordert X veroordeling van Y3 tot betaling van schadevergoeding wegens bestuurdersaansprakelijkheid jegens X. Y3 heeft in zijn hoedanigheid van bestuurder van Y1 alle aandelen van de betrokken vennootschap overgedragen aan Y2 zonder dat daar volgens X een geldig besluit aan ten grondslag lag. Volgens X was sprake van een schending van een statutaire bepaling, omdat toestemming/goedkeuring van de AvA vereist was. Vernietiging van het besluit dient volgens X plaats te vinden op grond van artikel 2:15 BW.

Tevens heeft Y3 gehandeld in strijd met artikel 2:256 BW (oud), omdat sprake is van een aandelenoverdracht aan een onderneming waarin Y3 de volledige zeggenschap heeft en de AvA daarover niet is geïnformeerd. Subsidiair vordert X schadevergoeding wegens bestuurdersaansprakelijkheid, omdat sprake is van handelen in strijd met de statutaire bepalingen.

De rechtbank overweegt dat artikel 2:15 BW bepaalt dat een besluit van een orgaan van een rechtspersoon vernietigbaar is wegens strijd met wettelijke of statutaire bepalingen die het tot stand komen van besluiten regelen. Daaronder valt niet de schending van een statutaire

bepaling die de bevoegdheid van een orgaan regelt of het ontbreken van een statutair voorgeschreven handeling of mededeling. Overtreding van die regels leidt tot nietigheid op grond van artikel 2:14 BW. X heeft echter geen vordering op deze – meer voor de hand liggende – grond gebaseerd. De rechtbank is van oordeel dat een redelijke, praktische uitleg van de statutaire bepaling met zich meebrengt dat het bestuur geen toestemming van de AvA benodigd had voor de verkoop van de aandelen in de betrokken vennootschap. De gevorderde vernietiging ex artikel 2:15 BW moet derhalve worden afgewezen, omdat niet gebleken is dat sprake is van schending van de statutaire bepaling.

Daarnaast ligt de vraag aan de rechtbank voor of het besluit kan worden vernietigd op grond van een aanwezig tegenstrijdig belang bij Y3. Omdat Y3 ten tijde van het besluit naast bestuurder van de verkopende vennootschap ook bestuurder van de verkrijgende vennootschap was, is in beginsel sprake van een kwalitatief tegenstrijdig belang ex artikel 2:256 BW. Volgens vaste jurisprudentie geldt echter dat die conclusie niet afdoende is. Daarvoor zijn bijkomende omstandigheden nodig. Er is sprake van een tegenstrijdig belang, indien sprake is van zodanig onverenigbare belangen dat in redelijkheid kan worden betwijfeld of de bestuurder zich bij het handelen uitsluitend heeft laten leiden door het belang van de vennootschap en de daaraan verbonden onderneming. De rechtbank komt echter niet tot die conclusie. Er kan niet geconcludeerd worden dat Y3 niet integer en objectief de belangen van de vennootschap behartigde, zodat uiteindelijk geen sprake is van strijd met artikel 2:256 BW.

Subsidiair is Y3 door X aangesproken uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 en 6:162 BW. Daarbij heeft X verwezen naar de vermeende schending van statutaire bepalingen. De rechtbank heeft eerder reeds geconcludeerd dat daarvan geen sprake is, zodat de vordering daar niet op kan worden gebaseerd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:9372

Zaaknummer: C/10/442626 / HA ZA 14-83

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:15 BW, 2:256 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Duymel

De curator doet een beroep op artikel 2:207c lid 1 BW (oud): de vennootschap mag niet, met het oog op het nemen of verkrijgen door anderen van aandelen in haar kapitaal of certificaten daarvan, zekerheid stellen, een koersgarantie geven, zich op andere wijze sterk maken of zich hoofdelijk of anderszins naast of voor anderen verbinden. Het verweer van de curator dat het pandrecht van eiser op de verzekeringsportefeuille van de vennootschap nietig is, slaagt, zodat de rechtbank niet toekomt aan het stellen van de prejudiciële vraag of het mogelijk is een pandrecht op een assurantieportefeuille te vestigen.

De rechtsvoorganger van failliet X heeft op 1 oktober 2008 de aandelen in Duymel Assurantiën 's-Gravenhage B.V. ('Duymel') gekocht van eiseres. Eiseres heeft de koopsom aan X geleend. Tot zekerheid van terugbetaling van die geldlening heeft Duymel ten behoeve van eiseres een pandrecht gevestigd op de aan haar toebehorende assurantieportefeuilles per 1 oktober 2008. Eiseres vordert een verklaring voor recht dat het ten behoeve van haar gevestigde pandrecht geldig is.

In de kern gaat het geschil over de vraag of het mogelijk is een pandrecht op een assurantieportefeuille te vestigen. De rechtbank wenst op die vraag een prejudiciële beslissing van de Hoge Raad. Hoewel die vraag zich als zodanig leent voor beantwoording bij wijze van prejudiciële beslissing, dienen eerst de verweren van de curator te worden beoordeeld, aldus de Hoge Raad. Immers, als een van die verweren doel treft is voor toewijzing van de vordering geen plaats.

De curator stelt dat (i) de verpanding door Duymel van haar eigen verzekeringsportefeuille tot zekerheid van de betaling van de koopprijs van haar aandelen nietig is op grond van artikel 2:207c BW (oud) en (ii) niet gebleken is dat de verzekeraar toestemming heeft verleend voor de verpanding.

Gelet op het feit dat artikel 2:207c BW (oud) bij de op 1 oktober 2012 in werking getreden Wet vereenvoudiging en flexibilisering BV-recht is komen te vervallen, zal onderzocht moeten worden of de curator op enig moment voorafgaande aan 1 oktober 2012 de nietigheid van de verpanding heeft ingeroepen.

De curator stelt dat de (voormalige) curator de nietigheid van het pandrecht heeft ingeroepen bij brief van 16 april 2012 aan de advocaat van eiser, waarbij hij zich met name beroept op de volgende passage in die brief: 'Indien (naast een pandrecht op aandelen in de werkvennootschap) een pandrecht is gevestigd op de assurantieportefeuille die op het moment van de toenmalige aandelenoverdracht toebehoorde aan de betreffende werkvennootschap, deel ik u mede dat ik deze voorshands niet zal erkennen, aangezien de wet een dergelijke verpanding verbiedt op grond van art. 2:207c BW'.

Eiseres betwist dat de nietigheid van het pandrecht hiermee is ingeroepen.

Volgens de rechtbank is het niet van belang dat de curator het woord 'nietigheid' niet in zijn brief gebruikt. Het gaat erom wat eiseres en haar advocaat uit deze brief moesten begrijpen. De curator wijst op een wettelijk verbod tot zekerheidstelling (i.c. verpanding). In het algemeen wordt aangenomen dat handelingen in strijd met artikel 2:207c lid 1 BW (oud) nietig zijn. Eiseres, die werd bijgestaan door een advocaat, had daaruit kunnen en moeten begrijpen, dat de curator hiermee de nietigheid van het pandrecht beoogde in te roepen. Nu de curator voor 1 oktober 2012 de nietigheid van het pandrecht heeft ingeroepen, slaagt dit verweer, zodat de vordering moet worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:9130

Zaaknummer: C-11-98877-HA ZA 12-2163

Wetsartikelen: 2:207c BW

RECHTSPRAAK

X/Snel Tot Ziens Postduivenhoudersvereniging

Eisers zijn lid van Snel Tot Ziens Postduivenhoudersvereniging. Tijdens een algemene vergadering is het besluit tot beëindiging van het lidmaatschap van eisers genomen. Eisers waren door de voorzitter van de vereniging de toegang tot deze vergadering ontzegd om onrust te voorkomen. Om die reden is niet voldaan aan de vereisten van artikel 2:38 BW. De rechtbank verklaart het royementsbesluit nietig.

Eisers zijn lid van Snel Tot Ziens Postduivenhoudersvereniging (hierna: 'Snel Tot Ziens'). Volgens Snel Tot Ziens is er sprake geweest van wangedrag van een van de eisers tegenover Snel Tot Ziens. Tijdens de algemene ledenvergadering van Snel Tot Ziens op 18 maart 2013 is gestemd over de beëindiging van het lidmaatschap van eisers. Eisers zijn per onmiddellijke ingang geroyeerd. Bij de algemene ledenvergadering waar over het royement werd gestemd, zijn eisers niet aanwezig geweest. De voorzitter van Snel Tot Ziens had eisers de toegang tot de algemene ledenvergadering ontzegd om onrust op die vergadering te voorkomen.

Eisers hebben tegen het besluit tot royement bezwaar ingesteld bij het Tucht- en Geschillencollege van de Nederlandse Postduivenhouders Organisatie (hierna: 'TGC'). Bij uitspraak van 18 april 2013 heeft het TGC geoordeeld dat eisers weer als lid van Snel Tot Ziens dienen te worden aangenomen.

Tijdens de algemene ledenvergadering van Snel Tot Ziens van 24 april 2013 is wederom over de beëindiging van het lidmaatschap van eisers gestemd. Het bestuur van Snel Tot Ziens heeft geconcludeerd dat een meerderheid van de leden op die vergadering voor beëindiging van het lidmaatschap van eisers heeft gestemd.

Eisers vorderen Snel Tot Ziens te veroordelen om de royementsbesluiten in te trekken, omdat bij de totstandkoming van die besluiten is gehandeld in strijd met de wet en met de statuten en het huishoudelijk reglement van Snel Tot Ziens. Snel Tot Ziens betwist dat er gebreken kleven aan de besluiten tot beëindiging van het lidmaatschap van eisers.

Naar oordeel van de rechtbank is niet vast komen te staan dat sprake is van wangedrag van

een van de eisers. Daarbij heeft Snel Tot Ziens bovendien onvoldoende aannemelijk gemaakt waarom eventueel wangedrag van een van de eisers ook tot ontzetting dan wel opzegging van het lidmaatschap van de andere eisers dient te leiden. Er is niet voldaan aan de vereisten die artikel 2:35 BW aan ontzetting dan wel opzegging stelt.

Eisers zijn ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld aanwezig te zijn bij de algemene ledenvergadering van 18 maart 2013, waar over de beëindiging van hun lidmaatschap werd gestemd. Daarmee is niet voldaan aan de vereisten die de wet en de statuten en het huishoudelijk reglement aan dergelijke vergaderingen stellen. Ingevolge artikel 2:38 BW hebben alle leden die niet geschorst zijn toegang tot de algemene ledenvergadering en hebben daar ieder één stem. Dit uitgangspunt blijft ook gelden in het geval dat de voorzitter van Snel Tot Ziens eisers de toegang tot de algemene ledenvergadering ontzegt om onrust op die vergadering te voorkomen. De algemene ledenvergadering waarop het besluit tot beëindiging van het lidmaatschap van eisers is genomen voldoet daarmee niet aan de vereisten die artikel 2:38 BW daaraan stelt.

Om deze redenen verklaart de rechtbank voor recht dat de royementsbesluiten van Snel Tot Ziens tot beëindiging van het lidmaatschap op grond van artikel 2:14 BW nietig zijn.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:9330

Zaaknummer: C/10/443252 / HA ZA 14-117

Wetsartikelen: 2:14 BW, 2:15 BW, 2:35 BW en 2:38 BW

RECHTSPRAAK

Le Roux/Impala

Bestuurdersaansprakelijkheid. Onrechtmatige daad vanwege doelbewust overhevelen bedrijfsmiddelen. De gedaagde bestuurder heeft dit niet kunnen ontzenuwen en wordt aansprakelijk gehouden.

Le Roux (eiser) stelt dat doelbewust bedrijfsmiddelen van X zijn overgeheveld naar Impala, teneinde Le Roux te frustreren in haar verhaalsmogelijkheden.

De rechtbank overweegt als volgt. Doelbewust zijn bedrijfsmiddelen van X overgeheveld naar Impala teneinde Le Roux te frustreren in haar verhaalsmogelijkheden. Dit blijkt uit de getuigenverklaring in samenhang met de vervoersdocumenten en facturen. De rechtbank acht bewezen dat de twee partijen citrusvruchten bij Impala zijn afgeleverd, omdat de firmastempel van Impala op het afleverdocument als bewijs mag gelden. Impala heeft met haar stukken niet ontzenuwd dat de partijen citrusvruchten aan haar zijn afgeleverd, terwijl ze door X zijn betaald. Daarmee wordt Impala ten koste van X bevoordeeld tot het bedrag van de door X betaalde koopsommen en is sprake van een doelbewuste overheveling van bedrijfsmiddelen, waardoor Le Roux in haar verhaalsmogelijkheden is gefrustreerd.

Impala wordt veroordeeld tot het vergoeden van de schade op grond van onrechtmatige daad.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 05-11-2014

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2014:7187

Zaaknummer: 185631

Wetsartikelen: 6:162 BW, 151 lid 2 Rv en 152 Rv

RECHTSPRAAK

Hydrodent

Gegronde redenen om aan een juist beleid te twijfelen. Onderzoek bevolen en onderzoeker benoemd.

In de onderhavige zaak heeft Yerushalmi de Ondernemingskamer verzocht om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Hydrodent Oral Innovation B.V. (hierna: 'Hydrodent'). Yerushalmi houdt vijftig procent van de aandelen in het geplaatste kapitaal van Hydrodent. De andere vijftig procent wordt gehouden door Eli Group, die tevens enig bestuurder is van Hydrodent.

Yerushalmi heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat niet duidelijk is waaraan Hydrodent het door Yerushalmi ter beschikking gestelde bedrag van € 150.000 heeft uitgegeven en dat Hydrodent weigert daarover opheldering te verschaffen.

De Ondernemingskamer stelt vast dat er binnen de statutaire termijnen geen (jaarlijks verplichte) aandeelhoudersvergadering is gehouden, en dat er over de jaren (2011) 2012 en 2013 geen jaarrekening is opgemaakt, terwijl Yerushalmi als aandeelhouder evenmin op andere wijze is geïnformeerd. Daarbij komt dat Yerushalmi bij herhaling om de informatie over de (in zijn ogen niet zakelijke) betalingen door Hydrodent heeft gevraagd, de bestuurder heeft verzocht om een aandeelhoudersvergadering te doen uitschrijven en dat de bestuurder van Hydrodent daarop niet heeft gereageerd. Naar het oordeel van de Ondernemingskamer zijn er daarom gegronde redenen om te twijfelen aan een juist beleid van Hydrodent.

De Ondernemingskamer beveelt een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Hydrodent en benoemt daartoe mr. F. Kemp tot onderzoeker.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4442

Zaaknummer: 200.151.673/01 OK

Wetsartikelen: 2:350 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

bestuurder Depron

In deze zaak wordt de Ondernemingskamer verzocht de door haar benoemde bestuurder bij Depron c.s. te ontslaan. De Ondernemingskamer overweegt dat de taak van de tijdelijke bestuurder van Depron c.s. inhoudt dat hij besluiten neemt gericht op het belang van deze vennootschappen en dat hem daarbij een ruime beoordelingsmarge toekomt. Het verzoek tot ontslag wordt afgewezen.

Deze zaak betreft de enquête bij Depron Holding en Depron. Depron Holding houdt alle aandelen in Depron (gezamenlijk worden Depron en Depron Holding aangeduid als 'Depron c.s.'). Schierstins Beheer B.V. (hierna: 'Schierstins') en SAS Investments B.V. (hierna: 'SAS') houden elk 50 procent van de aandelen in het geplaatste kapitaal van Depron Holding. Bestuurders van Depron Holding zijn Olgers (tevens enig bestuurder en enig aandeelhouder van Schierstins) en Sonnema (tevens enig bestuurder en enig aandeelhouder van SAS).

Bij beschikking van 21 augustus 2014 heeft de Ondernemingskamer een onderzoek bevolen naar het beleid en de gang van zaken van Depron c.s. Voorts heeft de Ondernemingskamer in die beschikking bij wijze van onmiddellijke voorziening en voor de duur van het geding Sonnema en Olgers als bestuurders van Depron c.s. geschorst en Rutgers benoemd tot bestuurder van Depron c.s.

Op 3 oktober 2014 heeft een (buitengewone) algemene vergadering van aandeelhouders van Depron plaatsgevonden. Depron Holding, in haar hoedanigheid van enig aandeelhouder van Depron, vertegenwoordigd door Rutgers, heeft op die vergadering besloten om het faillissement van Depron aan te vragen.

In de onderhavige zaak heeft SAS de Ondernemingskamer verzocht om Rutgers te ontslaan als bestuurder van Depron c.s., en een derde te benoemen tot bestuurder van Depron c.s. SAS heeft aan haar verzoek onder meer ten grondslag gelegd dat Rutgers onredelijk gehandeld zou hebben door in strijd met de wet en de statuten het op 3 oktober genomen aandeelhoudersbesluit te nemen zonder Sonnema en Olgers op te roepen om hun

raadgevende stem uit te brengen. Daarnaast zou de onomkeerbaarheid van voormeld aandeelhoudersbesluit indruisen tegen het tijdelijk karakter van de getroffen onmiddellijke voorzieningen.

De Ondernemingskamer stelt voorop dat, indien zij op de voet van artikel 2:349a lid 2 BW een tijdelijke bestuurder of commissaris heeft benoemd, het dan niet aan de Ondernemingskamer maar aan die tijdelijke functionaris is om binnen de grenzen van zijn taken en bevoegdheden te beoordelen of bepaalde maatregelen binnen of door de rechtspersoon moeten worden getroffen en, zo ja, die te treffen. Het standpunt van SAS dat de (mogelijk) onomkeerbare gevolgen van het aandeelhoudersbesluit onverenigbaar zijn met het tijdelijke karakter van de onmiddellijke voorziening strekkende tot benoeming van Rutgers als bestuurder van Depron Holding en Depron, is rechtens onjuist. De taak van Rutgers als tijdelijk bestuurder van Depron c.s. houdt in dat hij, op basis van zijn (voorlopige) waardering van de stand van zaken binnen Depron c.s., besluiten neemt en maatregelen treft gericht op het belang van deze vennootschappen. Daarbij komt hem een ruime beoordelingsmarge toe.

De Ondernemingskamer vervolgt door te overwegen dat Rutgers de enige bestuurder van Depron Holding is en uit dien hoofde zelfstandig bevoegd is om Depron Holding te vertegenwoordigen in de (buitengewone) algemene vergadering van aandeelhouders van Depron. Nu Depron Holding enig aandeelhouder is in Depron en de feitelijke activiteiten zich uitsluitend afspelen binnen Depron, was (het bestuur van) Depron c.s. niet gehouden de aandeelhouders van Depron Holding (in het bijzonder SAS en Schierstins) te betrekken bij de besluitvorming over het faillissementsverzoek. Voorts is de Ondernemingskamer van oordeel dat Olgers en Sonnema – nu zij bij wijze van onmiddellijke voorziening zijn geschorst als bestuurder van Depron – niet opgeroepen hadden behoeven te worden om een raadgevende stem in de (buitengewone) vergadering van aandeelhouders van Depron uit te brengen. De Ondernemingskamer verwierpt daarom het betoog van SAS dat Schierstins/Olgers en SAS/Sonnema niet in de gelegenheid zijn gesteld hun bezwaren tegen het besluit vooraf kenbaar te maken. Het aandeelhoudersbesluit als hier aan de orde is op formeel juiste wijze genomen.

De Ondernemingskamer komt tot de slotsom dat de door SAS geformuleerde verwijten ontoereikend zijn voor toewijzing van haar verzoek om Rutgers te ontslaan als bestuurder van Depron c.s. Het verzoek wordt derhalve afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4481

Zaaknummer: 200.149.037/01 OK

Wetsartikelen: 2:349a lid 2 BW

RECHTSPRAAK

X/NWB en Y

Vordering tot terugbetaling van een geldlening op grond van nakoming dan wel bestuurdersaansprakelijkheid. De vorderingen jegens de bestuurder worden afgewezen omdat niet voldaan is aan de Beklamel-norm. Een van de redenen dat de bestuurder niet aansprakelijk wordt gehouden is dat de eiser een voormalig aandeelhouder/bestuurder was en dus exact op de hoogte was van de financiële toestand van de vennootschap ten tijde van het tot stand komen van de betalingsverplichting.

X (eiser), Y (gedaagde 2) en een derde zijn overeengekomen dat X haar een derde aandelenbelang in NWB (gedaagde 1) zal overdragen aan Y, tegen een bedrag van € 35.000, te voldoen in delen uit de gerealiseerde winst, betreffende een achtergestelde (renteloze) lening. Later is mondeling overeengekomen dat het bedrag werd verminderd tot € 30.000. NWB dan wel Y hebben nooit betaald.

X vordert (op grond van nakoming, althans op grond van bestuurdersaansprakelijkheid) van NWB en Y betaling van € 30.000. X voert daarbij aan dat Y als feitelijk bestuurder van NWB aansprakelijk is voor de schade die X lijdt door de niet-nakoming.

X beroept zich voorts op de Beklamel-norm. Na de overname heeft NWB geen feitelijke activiteiten meer verricht. Y wist, althans behoorde te weten, dat NWB na de overname geen winst meer zou genereren en haar verplichtingen jegens X niet zou kunnen nakomen.

NWB is niet verschenen. Tegen NWB wordt verstek verleend.

Y betwist dat X een beroep toekomt op de Beklamel-norm. Volgens Y heeft NWB getracht het slechte financiële tij voor NWB te keren. Hoewel dit niet is gelukt, was er dus geen sprake van een situatie waarin evident was dat NWB haar verplichtingen niet zou (kunnen) nakomen. Daarnaast was X vanwege zijn positie als aandeelhouder op de hoogte van de slechte financiële situatie waarin NWB verkeerde. X is daarom niet aan te merken als een derde aan

wie bescherming toekomt op grond van de Beklamel-norm.

De rechtbank overweegt als volgt. Voor wat betreft de schending van de Beklamel-norm onderbouwt X onvoldoende dat Y wist of behoorde te weten dat NWB de betalingsverplichting jegens X niet zou nakomen en ook geen verhaal zou bieden. Daarnaast onderbouwt X onvoldoende dat Y, ondanks alle pogingen tot verbetering, desalniettemin wist of behoorde te weten dat NWB haar verplichtingen jegens X niet zou nakomen. Daarbij komt dat X als 'crediteur' een voormalig aandeelhouder/bestuurder van NWB is, en dus exact op de hoogte was van de financiële situatie van NWB ten tijde van het sluiten van de overeenkomst.

Voor zover de vordering is gegrond op nakoming van de koopovereenkomst met betrekking tot de overdracht van de aandelen, oordeelt de rechtbank als volgt. Deze grondslag heeft X voor het eerst naar voren gebracht op de comparitie van partijen. Op grond van artikel 130 Rv dient een wijziging schriftelijk plaats te vinden. Aangezien dit niet is gebeurd, wordt de wijziging van grondslag buiten beschouwing gelaten.

NWB wordt veroordeeld tot betaling van € 30.000. De vorderingen van X jegens Y worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:9329

Zaaknummer: C/10/444066 / HA ZA 14-154

Wetsartikelen: 3:296 BW, 2:9 BW, 2:248 lid 7 BW en 130 Rv

RECHTSPRAAK

appellanten/geïntimeerde

Een van de appellanten is opgehouden te bestaan nadat de appèldagvaarding is uitgebracht, maar namens haar wordt wel memorie van grieven genomen. Volgens geïntimeerde dient appellante niet-ontvankelijk te worden verklaard in haar hoger beroep. Appellante was ten tijde van het uitbrengen van de appèldagvaarding nog niet ontbonden. Zij is dus ontvankelijk in haar appèl. Het hof verlangt nadere toelichting, mede nu uit verklaring van voormalig bestuurder van de rechtspersoon lijkt te volgen dat deze niet op de gevorderde bate zit te wachten.

Een van de appellanten (hierna: X) is opgehouden te bestaan nadat appèldagvaarding is uitgebracht, maar namens haar wordt wel memorie van grieven genomen. Volgens geïntimeerde dient X niet-ontvankelijk te worden verklaard in haar hoger beroep, omdat zij per 31 december 2012 is ontbonden en is uitgeschreven uit het handelsregister.

Het hof overweegt omtrent het beroep op niet-ontvankelijkheid van X dat deze onderneming ten tijde van het uitbrengen van de appèldagvaarding op 14 september 2012 nog niet was ontbonden. Zij is dus ontvankelijk in haar appèl.

De registratie van X in het handelsregister is op 10 januari 2013 beëindigd in verband met liquidatie met ingang van 31 december 2012. Ingevolge artikel 2:19 lid 6 BW houdt de rechtspersoon op te bestaan op het tijdstip waarop de vereffening eindigt. De rechtspersoon kan uitsluitend ter afwikkeling van de vereffening herleven indien de vereffening op de voet van artikel 2:23c lid 1 BW heropend wordt. Daarvoor is onder meer vereist dat een schuldeiser of gerechtigde tot het saldo opkomt, of dat blijkt van het bestaan van een bate. De Hoge Raad heeft in het *Unidek*-arrest in lijn met dit artikel geoordeeld dat een schuldeiser die een procedure is aangevangen tegen een rechtspersoon voor het tijdstip van haar ontbinding en vereffening, deze (ook in volgende instanties) kan voortzetten tegen deze, na vereffening niet meer bestaande, rechtspersoon.

X heeft d.d. 26 september 2012 een verklaring gegeven waaruit lijkt te volgen dat X niet op de van geïntimeerde gevorderde bate zit te wachten.

Het hof zal de zaak naar de rol verwijzen, waarbij de advocaat van appellanten de gelegenheid krijgt om te onderbouwen waarom X na haar vereffening een memorie van grieven zou kunnen en mogen nemen en andere proceshandelingen zou mogen verrichten, ook zonder dat de vereffening heropend is. Uiteraard mag geïntimeerde daar vervolgens op reageren.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:8260

Zaaknummer: 200.116.319-01

Wetsartikelen: 2:19 lid 6 BW en 2:23c lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Prandina

Voor zover het enquêteverzoek ertoe strekt onderzoek te doen plaatsvinden naar feiten en omstandigheden die van belang zijn voor de beslechting van vermogensrechtelijke geschillen, is het niet toewijsbaar. Het enquêteverzoek van Prandina S.R.L. wordt afgewezen.

In onderhavige zaak heeft Prandina S.R.L. de Ondernemingskamer verzocht om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Prandina B.V. Voorts heeft Prandina S.R.L. de Ondernemingskamer verzocht Buck te schorsen als bestuurder van Prandina B.V.

Prandina S.R.L. en Artimeta houden ieder vijftig procent van de aandelen in Prandina B.V. Bestuurders van Prandina B.V. zijn S. Prandina (tevens aandeelhouder en bestuurder van Prandina S.R.L.) en Buck (tevens enig aandeelhouder en enig bestuurder van Artimeta).

De Ondernemingskamer stelt vast dat de onderneming van Prandina B.V. feitelijk is beëindigd per 30 juni 2013. Prandina B.V. heeft geen ander toekomstperspectief dan haar rol in een vermogensrechtelijk geschil tussen partijen.

De Ondernemingskamer vervolgt door in herinnering te roepen dat tot de doeleinden van het enquêterecht niet behoren de beslechting van geschillen van vermogensrechtelijke aard, noch het doen van onderzoek naar de feitelijke achtergrond van dergelijke geschillen (HR 18 november 2005, *JOR* 2005/295 (*Unilever*)). Daarom is het enquêteverzoek van Prandina S.R.L., voor zover het ertoe strekt onderzoek te doen plaatsvinden naar feiten en omstandigheden die van belang zijn voor de beslechting van vermogensrechtelijke geschillen, niet toewijsbaar. Nu de vermogensrechtelijke geschillen reeds aanhangig zijn bij de gewone burgerlijke rechter, die anders dan de Ondernemingskamer ter zake bevoegd is, ligt toewijzing van het enquêteverzoek te minder voor de hand, omdat de Rechtbank Limburg, waar het geschil aanhangig is, in staat is opheldering te verkrijgen over feiten en omstandigheden die naar haar oordeel relevant zijn voor de beslechting van het geschil.

Voor zover aan het enquêteverzoek de impasse in bestuur en de algemene vergadering van aandeelhouders ten grondslag ligt, acht de Ondernemingskamer de gevolgen van die impasse onvoldoende ernstig om een enquête te rechtvaardigen, mede in aanmerking genomen dat de onderneming van Prandina B.V. reeds per 30 juni 2013 is geëindigd en de vaststelling van de laatste drie jaarrekeningen en haar liquidatie slechts worden opgehouden door de beslechting van de vermogensrechtelijke geschillen.

De Ondernemingskamer wijst de verzoeken van Prandina S.R.L. daarom af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 27-10-2014

Zaaknummer: 200.151.085/01 OK

RECHTSPRAAK

In den Eng

De Ondernemingskamer doet onmiddellijk uitspraak en beveelt een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Holding in den Eng B.V.

Petrus Joannes Leopold In den Eng (hierna: 'PJL') heeft de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken bij Holding In den Eng B.V. Voorts heeft PJL de Ondernemingskamer verzocht om Leopold Johannes Wouterus In den Eng (hierna: 'LJW') te schorsen als bestuurder. Op zijn beurt heeft LJW de Ondernemingskamer verzocht om het verzoek van PJL af te wijzen en een enquête te bevelen.

De Ondernemingskamer doet onmiddellijk uitspraak en beveelt een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van Holding in den Eng B.V. over de periode vanaf 1 januari 2008. Verder benoemt de Ondernemingskamer een nader aan te wijzen en aan partijen bekend te maken persoon teneinde het onderzoek te verrichten. Bij wijze van onmiddellijke voorziening worden PJL en LJW geschorst als bestuurders van Holding In den Eng B.V.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4431

Zaaknummer: 200.152.638/01 OK

Wetsartikelen: 2:350 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

MentaVitalis

Er is sprake van een verslechterde verstandhouding tussen Kamphuis (aandeelhouder en bestuurder van MentaVitalis) en Keijman (aandeelhouder en commissaris van MentaVitalis). Bovendien maakt Keijman onvoldoende onderscheid tussen zijn aandeelhouderschap en zijn taak als commissaris. Dit leidt tot het oordeel dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van MentaVitalis te twijfelen. Er wordt een onderzoek bevolen en Keijman wordt als commissaris geschorst.

In de onderhavige zaak heeft Kamphuis de Ondernemingskamer verzocht om een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van MentaVitalis B.V. Voorts heeft Kamphuis de Ondernemingskamer verzocht Keijman te schorsen als commissaris van MentaVitalis en een derde als commissaris te benoemen.

MentaVitalis is op 30 mei 2005 opgericht door Kamphuis, Keijman en Woertman. Aanvankelijk hielden zij ieder een derde deel van de aandelen en zij waren ieder bestuurder van de vennootschap. Op 1 oktober 2008 is Keijman teruggetreden als bestuurder en benoemd tot enig lid van de raad van commissarissen. In juni 2012 is Woertman teruggetreden als aandeelhouder en bestuurder van MentaVitalis. Woertman heeft de door haar gehouden aandelen in gelijke delen overgedragen aan Kamphuis en Keijman, die sindsdien ieder de helft van de aandelen in MentaVitalis houden. Kamphuis is sinds juni 2012 enig bestuurder van MentaVitalis.

Kamphuis heeft aan haar verzoek een onderzoek te bevelen en onmiddellijke voorzieningen te treffen, ten grondslag gelegd dat de verhouding tussen Keijman en haar verstoord is, waardoor een onwerkbaar situatie is ontstaan die uitzichtloos is.

De Ondernemingskamer overweegt als volgt. Uit de gedingstukken en uit het verhandelde ter zitting is genoegzaam gebleken dat de verstandhouding tussen Kamphuis en Keijman ernstig is verstoord, hoezeer Keijman ook meent dat dit niet zo is. Naar het oordeel van de

Ondernemingskamer staat de verslechterde verstandhouding in de weg aan het goed functioneren van het bestuur van MentaVitalis en het toezicht daarop. Bovendien zijn er aanwijzingen dat Keijman zijn positie als aandeelhouder en die als commissaris onvoldoende van elkaar gescheiden houdt.

De Ondernemingskamer komt tot de slotsom dat er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid en een juiste gang van zaken van MentaVitalis te twijfelen. De Ondernemingskamer beveelt daarom een onderzoek naar het beleid en de gang van zaken van MentaVitalis. Tevens wordt, bij wijze van onmiddellijke voorziening, Keijman als commissaris van MentaVitalis geschorst en wordt een derde tot commissaris benoemd.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4392

Zaaknummer: 200.149.592/01 OK

Wetsartikelen: 2:349a lid 2 BW en 2:350 BW

RECHTSPRAAK

VEB/voormalig Landis-topmannen

De onderhavige casus ziet op een collectieve actie van de VEB namens gedupeerde aandeelhouders van Landis. De achterliggende (gecedeerde) vorderingen zien op schadevergoeding op grond van vermeende aansprakelijkheid van gedaagden. Gedaagden voeren aan dat deze vorderingen zijn verjaard en dat de VEB geen 305a-organisatie is, waardoor de VEB geen voldoende belang heeft bij de ingestelde vordering. De rechtbank oordeelt dat de verjaring is gestuit en dat de VEB niet uitdrukkelijk in haar statuten heeft uitgesloten dat zij een 305a-organisatie is. Verdere beslissingen worden aangehouden.

In onderhavige zaak wordt het volgende voorop gesteld. Landis was een beursgenoteerde onderneming die zich sinds 1998 bezighield met de distributie van ICT-producten. X1, gedaagde 1, was oprichter en grootaandeelhouder van de vennootschap en is tot 2002 bestuursvoorzitter geweest. X2 en X3 zijn bestuurslid van Landis geweest en X4 is tot 2002 lid van de raad van commissarissen geweest. In april 2002 maakte Landis bekend een nettoverlies van € 52 miljoen te hebben geleden. In dezelfde periode zijn diverse berichten over de (ver)slechte(rde) financiële situatie van Landis gepubliceerd in de Nederlandse media.

De VEB behartigt conform haar statutaire doelstelling de belangen van Nederlandse beleggers in effecten in het algemeen en die van haar leden in het bijzonder. Als onderdeel daarvan stelt de VEB een rechtsvordering in op grond van artikel 3:305a BW. In de hoofdzaak vordert de VEB schadevergoeding wegens aansprakelijkheid op grond van artikel 2:139 en/of artikel 2:150 BW. X c.s. vordert een niet-ontvankelijkheidsverklaring, omdat de VEB geen voldoende eigen belang heeft bij de vordering. De (gecedeerde) vorderingen zijn volgens X c.s. (immers) verjaard. Daarnaast stellen X c.s. dat de VEB geen organisatie als bedoeld in artikel 3:305a BW is.

De rechtbank oordeelt dat een rechtsvordering tot schadevergoeding normaliter verjaart door verloop van vijf jaar (art. 3:310 BW). De VEB heeft bij exploit de rechtsvordering echter gestuit

op 18 juli 2007. Derhalve moet voor een geslaagd beroep op verjaring vast komen te staan dat aandeelhouders vóór 18 juli 2002 bekend moeten zijn geworden met de schade en de daarvoor aansprakelijke personen. Gedaagden wijzen op de verleende surseance van betaling en de publicaties in de media die ertoe zouden moeten leiden dat duidelijk moet zijn geweest dat het bestuur en de RvC aangesproken zouden kunnen worden. Omdat uit de artikelen niet direct duidelijk bleek dat er door de aandeelhouders schade geleden zou gaan worden en de artikelen niet concreet melding maakten van de mogelijkheid tot het aansprakelijk houden van gedaagden, wordt al met al geoordeeld dat het verjaringsgeweer niet slaagt en de vorderingen van de VEB ontvankelijk worden verklaard.

Het verweer van gedaagden dat eiser geen 305a-organisatie is, slaagt evenmin. Het optreden als 305a-organisatie is niet genoemd in de statuten, maar ook niet uitgesloten. Op basis daarvan wijst de rechtbank deze vordering af.

De rechtbank houdt verder iedere verdere beslissing aan en verwijst de zaak naar de rol van 19 november 2014.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-10-2014

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2014:7689

Zaaknummer: C-13-555974 - HA ZA 13-1827

Wetsartikelen: 2:139 BW, 2:150 BW, 3:305a BW en 3:310 BW

RECHTSPRAAK

Reef Hout

AfricInvest heeft haar enquêteverzoek ingetrokken. Nu het verzoek is ingetrokken na indiening van een verweerschrift, zal de Ondernemingskamer AfricInvest verwijzen in de kosten van het geding.

Reef Hout Mauritius Limited (hierna: 'AfricInvest') heeft bij op 21 mei 2014 ter griffie van de Ondernemingskamer ingekomen verzoekschrift met producties de Ondernemingskamer verzocht een onderzoek te bevelen naar het beleid en de gang van zaken van Reef Group B.V. en Reef Hout B.V.

Op 18 september 2014 heeft AfricInvest haar verzoek ingetrokken. De Ondernemingskamer overweegt daarom dat dit verzoek geen beoordeling en beslissing meer behoeft en dat AfricInvest niet-ontvankelijk is in haar verzoek.

Nu het verzoek is ingetrokken na indiening door Reef Groep B.V. van een verweerschrift, zal de Ondernemingskamer overeenkomstig het verzoek van Reef Group B.V. AfricInvest verwijzen in de kosten gevallen op dit geding. De stelling van AfricInvest dat Reef Group B.V. 'met (1) onjuiste stellingen ter zake het bestaan van AfricInvest en (2) haar onnodige weigering mee te werken aan aanhouding van de mondelinge behandeling, de intrekking van het verzoekschrift heeft veroorzaakt' kan niet tot een ander oordeel leiden, reeds omdat Reef Groep B.V. niet verplicht was in te stemmen met aanhouding van de mondelinge behandeling. Anders dan AfricInvest nog heeft aangevoerd, kan op grond van de enkele omstandigheid dat Reef Group B.V. in staat van faillissement verkeert niet worden aangenomen dat Reef Group B.V. geen redelijk belang heeft bij haar verzoek.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-10-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4203

Zaaknummer: 200.149.358/01 OK

Wetsartikelen: 2:350 BW

RECHTSPRAAK

Hezemans/Tulip Air Lease

Bestuurdersaansprakelijkheid. Centraal staat de vraag of een gevolmachtigde heeft gehandeld in privé dan wel in zijn hoedanigheid van bestuurder van de vennootschap waarvan hij DGA is. Verder verduidelijkt de HR zijn oordeel in het Spaanse Villa-arrest; dat arrest had niet betrekking op het handelen van de betrokkene bij zijn taakvervulling als bestuurder van een vennootschap, maar op de vraag of de betrokkene, optredend als deskundig bemiddelaar (dienstverlener), had gehandeld in strijd met een op hem in die hoedanigheid van deskundig bemiddelaar rustende zorgvuldigheidsnorm. Zoals blijkt uit het Spaanse Villa-arrest, sluit dit niet uit dat de onrechtmatige gedragingen van de betrokkene in voorkomend geval in het maatschappelijk verkeer tevens kunnen worden aangemerkt als gedragingen van de vennootschap waarvan hij bestuurder is, met als gevolg dat (ook) de vennootschap uit eigen hoofde op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk kan worden gehouden. Indien echter sprake is van handelen van de betrokkene bij zijn taakvervulling als bestuurder van een vennootschap, dient de vraag of hij ook persoonlijk aansprakelijk is voor de schade die de wederpartij lijdt ten gevolge van wanprestatie of een onrechtmatige daad van de vennootschap, steeds overeenkomstig de verzwaarde maatstaf te worden beantwoord.

Hezemans heeft aan verweerder ('X') een volmacht verstrekt voor de verkoop van twee vliegtuigen. Daarbij heeft Hezemans geëist dat de koopsom direct op zijn rekening gestort zou worden door de kopende partij. X heeft aan de koper van de vliegtuigen – namens Hezemans – een factuur gestuurd met het verzoek de koopsom te betalen op de rekening van Tulip Air

Lease B.V. ('Tulip Air'), waarvan X indirect enig aandeelhouder en bestuurder was. In cassatie ligt de vraag voor in hoeverre X in privé, naast Tulip Air, jegens Hezemans aansprakelijk is voor de koopsom.

Onbetwist is dat buiten de volmacht is gehandeld; de vraag is echter of de volmacht aan X was verstrekt in privé of in zijn hoedanigheid van bestuurder van Tulip Air. Het gaat dus om de status van de verhouding van X tot Hezemans. Die genoemde vraag dient te worden beantwoord aan de hand van hetgeen de betrokkenen – X en Hezemans – jegens elkaar hebben verklaard en over en weer uit elkaars verklaringen en gedragingen hebben afgeleid en mochten afleiden (vgl. HR 11 maart 1977, ECLI:NL:HR:1977:AC1877, NJ 1977/521). De vraag op welke wijze X zich daarna tegenover derden heeft gepresenteerd is vooral van belang voor de vraag naar gebondenheid jegens die derden en is voor het onderhavige geschilpunt hooguit van zijdelingse betekenis.

Het hof heeft overwogen dat niet ter discussie staat dat op Hezemans de bewijslast rust van de stelling dat X in privé handelde en dat de rechtbank terecht voorshands bewezen heeft geacht dat X in privé handelde. Deze oordelen staan ook in cassatie niet ter discussie. Vervolgens heeft het hof geoordeeld dat de rechtbank X terecht in de levering van het tegenbewijs geslaagd heeft geacht. Dit oordeel berust op een aan het hof voorbehouden waardering van het bewijs, die in cassatie alleen op begrijpelijkheid kan worden onderzocht; de Hoge Raad acht het oordeel niet onbegrijpelijk.

Vervolgens is de vraag of X in zijn hoedanigheid van bestuurder van Tulip Air onrechtmatig heeft gehandeld. Hezemans heeft betoogd dat X (ook) in die hoedanigheid geldt als 'primair/rechtstreeks dader', met als gevolg dat voor het aannemen van zijn aansprakelijkheid op grond van artikel 6:162 lid 1 BW geen verhoogde eisen gelden.

De Hoge Raad refereert aan zijn eerdere rechtspraak (*Spaanse Villa*) en stelt dat voor het aannemen van zodanige aansprakelijkheid is vereist dat die bestuurder ter zake van de benadeling persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt. Aldus gelden voor het aannemen van aansprakelijkheid van een bestuurder naast de vennootschap hogere eisen dan in het algemeen het geval is. Een hoge drempel voor aansprakelijkheid van een bestuurder tegenover een derde wordt gerechtvaardigd door de omstandigheid dat ten opzichte van de wederpartij primair sprake is van handelingen van de vennootschap en door het maatschappelijk belang dat wordt voorkomen dat bestuurders hun handelen in onwenselijke mate door defensieve overwegingen laten bepalen (vgl. HR 20 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BC4959, NJ 2009/21).

Anders dan Hezemans stelt, kan uit HR 23 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX5881, NJ

2013/302 (*Spaanse Villa*) niet een lichtere maatstaf voor bestuurdersaansprakelijkheid worden aangenomen. Dat arrest had niet betrekking op het handelen van de betrokkene bij zijn taakvervulling als bestuurder van een vennootschap, maar op de vraag of de betrokkene, optredend als deskundig bemiddelaar (dienstverlener), had gehandeld in strijd met een op hem in die hoedanigheid van deskundig bemiddelaar rustende zorgvuldigheidsnorm. Zoals vermeld in r.o. 3.2.2 van genoemd arrest had het hof immers (in cassatie onbestreden) geoordeeld dat niet de vennootschap waarvan de betrokkene bestuurder was, maar de betrokkene zelf als bemiddelaar optrad.

Zoals blijkt uit het *Spaanse Villa*-arrest, sluit dit niet uit dat de onrechtmatige gedragingen van de betrokkene in voorkomend geval in het maatschappelijk verkeer tevens kunnen worden aangemerkt als gedragingen van de vennootschap waarvan hij bestuurder is, met als gevolg dat (ook) de vennootschap uit eigen hoofde op grond van onrechtmatige daad aansprakelijk kan worden gehouden (vgl. ook HR 6 april 1979, ECLI:NL:HR:1979:AH8595, *NJ* 1980/34). Indien echter sprake is van handelen van de betrokkene bij zijn taakvervulling als bestuurder van een vennootschap, dient de vraag of hij ook persoonlijk aansprakelijk is voor de schade die de wederpartij lijdt ten gevolge van wanprestatie of een onrechtmatige daad van de vennootschap, steeds overeenkomstig de verzwaarde maatstaf te worden beantwoord.

Omdat het hof heeft overwogen dat X handelde in zijn hoedanigheid van bestuurder, heeft zij terecht de – verzwaarde – maatstaf aangelegd.

De Hoge Raad casseert evenwel, ten slotte, vanwege de overweging van het hof dat Hezemans op de hoogte was van de (slechte) financiële situatie van Tulip Air en dat zij X, kort gezegd, om die reden niet kon aanspreken op grond van de Beklamel-norm (HR 6 oktober 1989, *NJ* 1990/286). Aldus de Hoge Raad moet veronderstellenderwijze ervan worden uitgegaan – nu het hof dit in het midden heeft gelaten – dat X persoonlijk een ernstig verwijt kan worden gemaakt omdat hij in strijd met de hem gegeven instructie heeft bewerkstelligd dat de koopprijs werd overgemaakt aan Tulip Air. Hiervan uitgaande valt niet in te zien waarom bekendheid van (ook) Hezemans met de zwakke financiële positie van die vennootschap zou meebrengen dat de beweerdelijk geschonden norm niet zou strekken tot bescherming van Hezemans, zoals het hof heeft overwogen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-09-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:2628

Zaaknummer: 13/03314

Rechters: E.J. Numann, A.M.J. van Buchem-Spapens, A.H.T. Heisterkamp, C.E. Drion en G. de Groot

Advocaten: M.M. Stolp, D.A. van der Kooij en D.M. de Knijff

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Qmulus

De Ondernemingskamer veroordeelt Capita Nominees om op grond van artikel 2:92a BW de aandelen in Qmulus over te dragen aan Ztratos Holding tegen de prijs van £ 0,30 per aandeel.

Onderhavige zaak betreft een uitkoopprocedure. Qmulus en Ztratos Holding hebben Capita Nominees gedagvaard en gevorderd Capita Nominees te veroordelen om de door haar gehouden aandelen in het kapitaal van Qmulus op grond van artikel 2:92a BW onbezwaard over te dragen aan Ztratos Holding tegen betaling door Ztratos Holding van de prijs van £ 0,30 per aandeel dan wel een door de Ondernemingskamer te bepalen bedrag.

Bij arrest van 8 juli 2014 heeft de Ondernemingskamer overwogen dat Capita Nominees geen (behoorlijk gemotiveerd) verweer tegen de stellingen van Ztratos Holding c.s. heeft gevoerd, zodat de Ondernemingskamer van de juistheid van die stellingen dient uit te gaan. Bij dat arrest is Capita Nominees vervolgens in de gelegenheid gesteld zich bij akte nader uit te laten over hun (mogelijke) veronderstelling dat de Ondernemingskamer ambtshalve onderzoek zou doen naar de door Ztratos te betalen prijs per aandeel.

Capita Nominees heeft zich bij akte na tussenarrest gerefereerd aan het oordeel van de Ondernemingskamer, 'ook indien de Ondernemingskamer zelf niet ambtshalve onderzoek zal doen naar de vast te stellen prijs voor de aandelen'.

De Ondernemingskamer overweegt daarom als volgt. Nu Capita Nominees haar referte bij akte na tussenarrest heeft gehandhaafd en gelet op hetgeen de Ondernemingskamer reeds heeft overwogen in haar arrest van 8 juli 2014, staat vast dat de op de stellingen van Ztratos Holding c.s. gegronde vordering aan de vereisten van artikel 2:92a BW voldoet.

De Ondernemingskamer veroordeelt Capita Nominees om de aandelen in Qmulus over te dragen aan Ztratos Holding tegen de prijs van £ 0,30 per aandeel.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-07-2014

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:3201

Zaaknummer: 200.132.408/01 OK

Wetsartikelen: 2:92a BW